

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 11Co/2/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3124213558
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3124213558.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Aleny Radičovej a Mgr. Marka Anovčina, v spore žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/X, D., právne zastúpeného JUDr. Martinom Žaťkom, advokátom so sídlom Trenčianska cesta 603, Bánovce nad Bebravou, IČO: 44 695 802, proti žalovanej E. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/X, D., právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Danica Birošová, s.r.o., so sídlom Piaristická 276/46, Trenčín, IČO: 36 837 857, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 20. októbra 2025, č. k. 18C/67/2024 - 120, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobca nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zrušil podielové spoluvlastníctvo strán sporu k nehnuteľnosti, a to k bytu č. XX nachádzajúceho sa na 3. poschodí bytového domu so súpisným číslom XXX F. D. G. H. C., číslo vchodu 2, postaveného na parcele registra "C" s parcelným číslom XXXX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 462 m², ku ktorému prislúcha spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach, príslušenstve a spoločných zariadeniach domu vo veľkosti 64/2672 všetko zapísané na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Trenčín, katastrálnym odborom pre k. ú.: E. a k spoluvlastníckemu podielu vo veľkosti 64/2672 na pozemku parcela registra "C" s parcelným číslom XXXX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 462 m² všetko zapísané na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Trenčín, katastrálnym odborom pre k. ú.: E. a vyporiadal nasledovne: II. Do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal nehnuteľnosť: - byt č. XX nachádzajúci sa na 3. poschodí bytového domu so súpisným číslom XXX F. D. G. H. C., číslo vchodu 2, postaveného na parcele registra "C" s parcelným číslom XXXX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 462 m², ku ktorému prislúcha spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach, príslušenstve a spoločných zariadeniach domu vo veľkosti 64/2672 všetko zapísané na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Trenčín, katastrálnym odborom pre k. ú.: E.. - spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 64/2672 na pozemku parcele registra "C" s parcelným číslom XXXX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 462 m² všetko zapísané na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Trenčín, katastrálnym odborom pre k. ú.: E.. Výrokom III. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi na vyrovnanie podielu sumu vo výške 67.500,- eur, a to do 6 mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom IV. žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zrušenia podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX, a jeho vyporiadania tak, že uvedená nehnuteľnosť bude prikázaná do výlučného vlastníctva žalovanej s povinnosťou výplaty podielu na

vyrovnanie žalobcovi vo výške 64.602,- eur alternatívne, aby súd nariadil predaj nehnuteľnosti. Žalovaná so zrušením a vyporiadaním podielového spoluvlastníctva súhlasila tak, že dotknutú nehnuteľnosť nadobudne do svojho výlučného vlastníctva. Nesúhlasila s výškou vyporiadacieho podielu.

3. Súd za účelom prejednávania veci nariadil na deň 20.10.2025 pojednávanie, pričom termín pojednávania zobrali obe sporové strany (žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu i žalovaná) na vedomie na pojednávaní dňa 07.04.2025. Dňa 16.10.2025 bola súdu doručená žiadosť právneho zástupcu žalovanej o odročenie pojednávania z dôvodu kvalifikovaného prevzatia právneho zastúpenia, nahliadnutia do spisu a prípravy na pojednávanie, nakoľko dňa 15.10.2025 prevzal v predmetnej veci právne zastúpenie. Súd žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovel, nakoľko mal za to, že právnym zástupcom žalovanej uvádzaný dôvod nie je dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania. V tejto súvislosti súd poukázal i na uznesenie NS SR, sp. zn. 1 Obdo 19/2014. V súdnej veci, ako už súd vyššie uviedol, sa žalovaná termín pojednávania dozvedela dňa 07.04.2025. Mala tak dostatočne dlhý čas na to, aby si zvolila právneho zástupcu v dostatočnom predstihu pred termínom pojednávania dňa 20.10.2025, pričom neuviedla žiadne také objektívne okolnosti, ktoré by jej v tom bránili. Súdu tak nič nebránilo vec na pojednávaní dňa 20.10.2025 prejednať. Pokiaľ právny zástupca žalovanej argumentoval, že nebola dodržaná 5- dňová lehota na prípravu pojednávania, táto skutočnosť nie je pravdivá, nakoľko žalovaná mala viac ako 6 mesiacov na to, aby sa na nariadené pojednávanie pripravila. Lehotu na prípravu pojednávania nemožno počítať od momentu prevzatia právneho zastúpenia, ale od momentu, kedy sa samá žalovaná o termíne pojednávania dozvedela.

4. Z vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná. Keďže v danom prípade k zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva k dotknutej nehnuteľnosti nedošlo dohodou medzi stranami, bolo potrebné, aby o tejto otázke rozhodol v zmysle § 142 Občianskeho zákonníka súd. Vzhľadom k tomu, že žalobca nemá záujem ďalej zotrvávať v podielovom spoluvlastníctve so žalovanou a žalovaná so zrušením podielového spoluvlastníctva súhlasila, zrušil súd v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia podielové spoluvlastníctvo strán sporu k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom Trenčín, katastrálnym odborom pre k. ú. E., a to k bytu č. XX nachádzajúcim sa na 3. poschodí vo vchode č. 2 bytového domu súp. č. XXX postaveného na pozemku parcela registra C, parc. č. XXXX, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 462 m² s príslušenstvom spoluvlastníckym podielom 64/2672 na spoločných častiach, zariadeniach, príslušenstve domu a na pozemku. So zrušením podielového spoluvlastníctva je spojené aj jeho vyporiadanie. Súd aj v súdnej veci skúmal, či vypořádovaná nehnuteľnosť je reálne deliteľná. Vzhľadom ku skutočnosti, že v predmetnej veci sa jedná o byt v bytovom dome, súd dospel k záveru, že tento nie je reálne deliteľný, nakoľko jeho rozdelením by nevznikli samostatné plnohodnotné veci, ktoré by si plnili svoj účel. Súd teda pristúpil v poradí k ďalšiemu spôsobu vyporiadania, a to k prikázaniu veci do vlastníctva niektorého zo spoluvlastníkov za primeranú náhradu. Žalobca navrhol nehnuteľnosť prikázať do výlučného vlastníctva žalovanej. Žalovaná s prikázaním veci do jej výlučného vlastníctva súhlasila a vyjadrila vôľu dotknutú nehnuteľnosť nadobudnúť. Súd preto spornú nehnuteľnosť prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej. Ako vyplýva z citovaného ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, súd prikáže vec niektorému zo spoluvlastníkov za primeranú náhradu. Pojem "primeraná náhrada" je v súlade s konštantnou judikatúrou potrebné vykladať ako hodnotový ekvivalent vyjadrený v peniazoch, umožňujúci podľa miestnych podmienok obstaranie podobnej veci, zodpovedajúci podielu spoluvlastníka, ktorý je prisúdený ostatným spoluvlastníkom. Primeranou náhradou je teda príslušný podiel zodpovedajúci všeobecnej cene veci. Keďže v predmetnej veci súd prikázal dotknutú nehnuteľnosť žalovanej, vznikla jej povinnosť zaplatiť žalobcovi primeranú náhradu na vyrovnanie podielov, t. j. žalovanej vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi všeobecnú hodnotu jeho podielu. Všeobecná hodnota dotknutej nehnuteľnosti bola stanovená znaleckým posudkom č. 41/2025 znalca I. J. G. v sume 135.000,- eur, z čoho polovica (žalovaný bol spoluvlastníkom v podiele 1/2) predstavuje sumu 67.500,- eur. Žalovaná počas konania opakovane vyjadrila nesúhlas s výplatou presnej polovice hodnoty bytu, pričom poukazovala, že od počiatku nadobudnutia bytu sa o tento starala výlučne sama, uhrádzala všetky služby súvisiace s bývaním výlučne sama, uhrádzala spoločný úver, výlučne sama sa starala o domácnosť a spoločné deti. Naopak žalobca sa len zadlžoval, svoje dlhy nesplácal, tie splácala ona, fyzicky a psychicky jej ubližoval. V tejto súvislosti súd uviedol, že na násilné správanie sa jedného zo spoluvlastníkov súd prihliada pri rozhodovaní o otázke, komu nehnuteľnosť prikáže. V danom prípade žalobca neprejavil záujem o dotknutú nehnuteľnosť, naopak žalovaná záujem prejavila, preto sa súd bližšie násilným správaním žalobcu nezaoberal. Takéto správanie však nemá vplyv na výšku primeranej náhrady. Žalovanou uvádzané okolnosti by bolo možné

zohľadniť v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov pri možnej úvahe o disparite podielov. To však nie je prípad prejednávanej veci. Ako už súd vyššie uviedol, v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva sa ustupujúcemu spoluvlastníkovi musí dostať primeraná náhrada za jeho podiel, čo v danom prípade predstavuje sumu 67.500,- eur. Pokiaľ žalovaná navrhovala započítať na vyrovnací podiel žalobcu uhradené splátky úveru, prípadne iné plnenia, tu súd uviedol, že spoluvlastník, ktorému je ukladaná povinnosť zaplatiť druhému spoluvlastníkovi primeranú náhradu za vyporiadané nehnuteľnosti, nemôže si proti nároku druhého spoluvlastníka na náhradu počas konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva započítať iný majetkový nárok. Rozhodnutie súdu o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva má totiž konštitutívnu povahu a zakladá práva a povinnosti až do budúcnosti. Právo na zaplatenie náhrady tak vzniká spoluvlastníkovi až právoplatnosťou tohto rozhodnutia a až proti takto existujúcemu návrhu možno namietať započítanie. Pokiaľ si jeden zo spoluvlastníkov mieni uplatňovať proti druhému aj iný majetkový nárok, je na ňom, aby si ho uplatnil riadnou žalobou. Ak teda žalovaná mienila uplatňovať v konaní voči žalobcovi iný majetkový nárok - nárok na zaplatenie polovice uhradených splátok úveru, príp. náklady vynaložené na spoločnú nehnuteľnosť - bola povinná uplatniť si ho vzájomnou žalobou. Žalovaná však takto v konaní nepostupovala a vzájomnú žalobu nepodala. Súd preto nemohol o týchto majetkových nárokoch žalovanej v tomto konaní rozhodovať. Žalovanej ale nič nebráni, aby si svoje nároky uplatnila voči žalobcovi v samostatnom konaní a následne vzájomné pohľadávky započítala. Žalovaná na pojednávaní dňa 20.10.2025 navrhla doplniť dokazovanie výsluchom svedkyne - dcéry K. k okolnostiam starostlivosti o domácnosť a úhrady nákladov na dotknutú nehnuteľnosť. Súd tento dôkaz nevykonal, nakoľko vzhľadom na vyššie uvedený výklad ho považoval za nadbytočný. S poukazom na uvedené rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. V predmetnej veci mal plný úspech žalobca, keď súd zrušil a vyporiadal podielové spoluvlastníctvo strán sporu podľa žalobného návrhu žalobcu, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP). Lehotu na splnenie povinnosti, 6 mesiacov, určil súd podľa § 232 ods. 3 CSP s tým, že takto stanovenú lehotu považuje za dostačujúcu a primeranú vzhľadom na výšku plnenia a na možnosť zaobstarania si potrebných finančných prostriedkov. Žalovaná žiadala o možnosť splácať hodnotu vyrovnacieho podielu žalobcovi v mesačných splátkach po 50,- - 70,- eur. S poukazom na výšku vyrovnacieho podielu považoval súd navrhovanú výšku mesačných splátok za neprijateľnú, nakoľko pri výške splátky 70,- eur by žalovaná vyrovnací podiel žalobcovi splácala viac ako 80 rokov.

5. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalovaná, z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj z dôvodu, že rozhodnutie súdu obsahuje nedostatočné odôvodnenie a je nepreskúmateľné. Žalovaná zastáva názor, že napadnutý rozsudok nie je vecne správny a súd sa v rozsudku nijakým spôsobom nevysporiadal s tvrdením žalobcu o tom, že súhlasí so vznesenou kompenzačnou námietkou žalovanej, ktorého súhlas súd opísal v bode 1. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Uvedené zároveň vyplýva aj zo zápisnice z pojednávania zo dňa 07.04.2025 a tiež zo zápisnice z pojednávania zo dňa 20.10.2025. Súd v tomto prípade z tohto dôvodu nesprávne vyhodnotil právny stav a nezobral pri právnom posúdení do úvahy tak vyjadrenia žalobcu, ako ani prostriedky procesnej obrany uplatnené v konaní žalovanou, konkrétne vznesenie kompenzačnej námietky, ktorú žalovaná vzniesla riadne a včas. Ak súd uvádza, že v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva sa ustupujúcemu spoluvlastníkovi musí dostať primeraná náhrada za jeho podiel, čo v tomto prípade má podľa názoru súdu predstavovať vyrovnávací podiel vo výške 67.500,- eur, tento záver považuje žalovaná za nesprávny a tiež v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Súd nijakým spôsobom nezobral do úvahy žalovanou uhradené náklady spojené so spoločnou nehnuteľnosťou, bez ktorých úhrad by predmetná nehnuteľnosť bola už dávno speňažená v exekučnom konaní, nakoľko žalobca nikdy neprejavil vôľu starať sa a uhrádzať náklady na túto nehnuteľnosť. Z tohto dôvodu má za to, že súd nesprávne nezobral do úvahy kompenzačné námietky žalovanou uplatnené riadne a včas, pričom týmto spôsobil vadnosť a zmatečnosť uvedeného rozhodnutia. Zároveň je v rozpore so spravodlivosťou, aby súd zaviazal žalovanú, ktorá sa celý život starala o rodinu, spoločnú nehnuteľnosť, žalobcu a jeho 2 dcéry na výplatu polovice hodnoty nehnuteľnosti, na ktorú žalobca neprispel ani jediným eurom, ba naopak, žalovanú a celú svoju rodinu v priebehu spoločného života vystavoval neprijemným situáciám a dlhom. Takéto usporiadanie právnych vzťahov medzi stranami sporu je taktiež v rozpore s dobrými mravmi. Už zo znenia podanej žaloby žalobcom je zrejmé, že žalobca mal záujem výhradne o výplatu svojho spoluvlastníckeho podielu, nie o nadobudnutie nehnuteľnosti do svojho výlučného vlastníctva, pričom sa domáhal podanou žalobou zaplatenia sumy 64.602,- eur.

Z uvedeného je zjavné, že žalobca vo svojej sfére evidoval pohľadávku voči žalovanej a sám bol stotožnený s jej ponížením minimálne o zostatok hypotekárneho úveru. Na základe uvedeného súd rozporupne odôvodňuje povinnosť žalovanej na výplatu vyrovnacieho podielu žalobcovi vo výške 67.500,- eur. Ďalej má za to, že súd nevykonaním navrhovaného dôkazu - výsluchu svedka - dcéry K. znemožnil riadne zistenie skutkového stavu a porušil jednoznačne právo žalovanej na spravodlivý proces. Zároveň súd svojim procesným postupom - odmietnutím predložených dôkazov žalovanou do súdneho spisu vo veci uplatnenia kompenzačnej námietky vo výške 728,16 eur porušil právo žalovanej na spravodlivý proces. Súd taktiež nevyhovením žiadosti o odročenie pojednávania znemožnil žalovanej riadnu prípravu na pojednávanie. Z uvedených dôvodov má za to, že konaním súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces žalovanej, pričom vydaný napadnutý rozsudok je zmätočný, rozporupný a súd si vo svojich bodoch odôvodnenia napadnutého rozsudku zároveň protirečí, čo vzbudzuje dojem nedôveryhodného a nepreskúmateľného rozhodnutia konajúceho súdu. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie trpí skutkovými a právnymi vadami. Súd nevyhodnotil všetky vykonané dôkazy vo svojej vzájomnej súvislosti a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko sa nemožno stotožniť s viacerými rozporupnými závermi súdu, ktoré sú uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku. Následne zároveň súd prvej inštancie zistený skutkový stav nesprávne právne posúdil, na základe čoho je napadnutý rozsudok nesprávny, nezákonný a nespravodlivý. Žalovaná počas konania opakovane vyjadrila nesúhlas s výplatou presnej polovice hodnoty bytu žalobcovi. Žalovaná v priebehu celého prvoinštančného konania po celý čas namietala výšku vyrovnacieho podielu, pričom zákonným procesným postupom vznesla na oboch uskutočnených pojednávaniach kompenzačné námietky. Súd sa s týmito kompenzačnými námietkami nevyporiadal, len vágne konštatoval a odkázal žalovanú na iné konanie. Zároveň súd v bode 1. napadnutého odôvodnenia konštatuje, že žalobca mal navrhnúť v priebehu konania, aby bola žalovaná zaviazaná na zaplatenie vyrovnacieho oddielu vo výške zo sumy 135.000,- eur, pričom však takýto prejav vôle žalobcu nie je obsahom žiadnej zo zápisníc z pojednávania, ani jeho písomných vyjadrení. Žalobca sa ku konkrétnej sume vyjadroval v obsahu podanej žaloby, kde navrhol sumu vyrovnacieho podielu vo výške 64.602,- eur, pričom následne v priebehu pojednávania uskutočneného dňa 20.10.2025 sa právny zástupca žalobcu len vyjadril, že nemá pripomienky k predloženému znaleckému posudku žalovanou, avšak nedošlo k zmene petitu zo strany žalobcu. Žalovaná zároveň v priebehu pojednávania uskutočneného dňa 20.10.2025 žiadala vzhľadom na svoje majetkové pomery o plnenie žalobcovi v splátkach, pričom žalovaný bol takejto možnosti naklonený. Sám žalovaný v priebehu prvoinštančného konania a súkromných rozhovorov žalovanej navrhol plnenie spôsobom, že mu uhradí sumu vo výške 20.000,- eur a následne bude plniť v splátkach, teda žalovaná požiadavkou na plnenie v splátkach len prirodzene reflektovala požiadavku žalobcu. Zároveň nesúhlasí s úhradou trov konania vo výške 100 % žalobcovi, nakoľko nie vlastnou vinou je v procesnom postavení žalovanej a taktiež hradila hotové výdavky súvisiace s vyhotovením znaleckého posudku. V kontexte uvedeného navrhovala, aby súd nepriznal stranám náhradu trov konania, čo považuje v zmysle uvedeného prípadu v súlade s princípom právneho štátu a taktiež s princípom spravodlivosti. Navrhovala, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil v rozsahu výroku III. a IV. a určil, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi na vyrovanie podielu sumu vo výške 36.185,76 eur, a to do 1 roka od právoplatnosti tohto rozsudku a stranám nepriznal nárok na náhradu trov konania. Zároveň si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania.

6. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej písomne nevyjadril.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a contrario, a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

8. Odvolací súd preskúmaním veci z dôvodov vymedzených odvolaním žalovanej dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal pri svojom rozhodovaní do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalovanej dodáva, že po ich podrobnom preskúmaní nezistil dôvodnosť žiadnej z nich.

9. Vo vzťahu k námietke žalovanej, že bolo porušené jej právo na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd uvádza, že pod obsahom podstaty a práva na spravodlivý proces je potrebné vnímať možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné zákonom zodpovedajúce konanie súdu a iných orgánov Slovenskej republiky. Pod pojmom "procesný postup" sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci / to ako súd viedol spor/ znemožňujúca strane sporu realizáciou jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhovaných dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca, a ktoré /porušenie/ tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom odmietnutia spravodlivosti. Aj pri vymedzení pojmu procesný postup, odvolací súd konštatuje, že z námietky žalovanej tak, ako uvádzala v odvolaní, nebolo možné konštatovať naplnenie tohto odvolacieho dôvodu. Vychádzal pritom odvolací súd zo samotného znenia a obsahu podaného odvolania žalovanou, v ktorom uviedla, že súd prvej inštancie nevykonal všetky navrhované dôkazy, sudkyňa nevyhovela žiadosti jej právneho zástupcu o odročenie pojednávania. Odvolací súd konštatuje, že súd nemusí vykonať všetky dôkazy, ktoré navrhne strana sporu. O tom, ktoré dôkazy vykoná, rozhoduje súd. Musí však dbať o to, aby z dokazovania nevytlúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodujúcu skutkovú okolnosť významnú pre rozhodnutie. Ak sa súd rozhodne dôkaz nevykonať, musí to zdôvodniť v odôvodnení svojho rozsudku. Súd prvej inštancie dôvody k zamietnutiu dôkazných návrhov žalovanej dostatočne a výstižne formuloval v bode 11. odôvodnenia rozhodnutia a náležite odôvodnil zamietnutie návrhov na vykonanie dokazovania, keď pre prejednávaciu vec nemali opodstatnenosť. Pokiaľ žalovaná namietala, že sudkyňa nevyhovela žiadosti jej právneho zástupcu o odročenie pojednávania, rovnako aj tu súd prvej inštancie dôvody k nevyhoveniu žiadosti o odročenie pojednávania dostatočne a výstižne formuloval v bode 3 odôvodnenia rozhodnutia a ktoré aj a náležite odôvodnil a s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8Cdo/256/2019 zo dňa 29.04.2021, ktorý sa touto problematikou zaoberal. Uvedené skutočnosti tak nepredstavujú naplnenie skutkovej podstaty pre konštatovanie porušenia práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP súdom prvej inštancie a žalovanej nebola odopretá účasť na tomto konaní.

10. Odvolací súd ďalej zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu /prvostupňového, ale aj odvolacieho/, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces / obdobne rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 209/04/. Aj Európsky súd pre ľudské práva /ďalej len "ESLP"/ vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno to chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument /Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higijs c. Francúzsko z 19. februára 1998/, pozri nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 345/2012 zo dňa 26.11.2012. Uvedené kritériá pre dostatočné

odôvodnenie napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie splnil. K tomuto záveru dospel odvolací súd po jeho preskúmaní, keď z rozsudku bolo zrejmé, že súd prvej inštancie sa dostatočne vyjadril ku skutkovým a právnym otázkam relevantným pre rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku dostatočne uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, ktoré dôkazy vykonal, ako vykonané dôkazy zhodnotil a v akých vzájomných súvislostiach. Rovnako dostatočné je aj odôvodnenie týkajúce sa právneho posúdenia veci, keďže z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, pod hypotézu akej právnej normy bol subsumovaný zistený skutkový stav a podľa akej právnej normy bola vec posúdená. V tomto smere je dostatočné nielen samotné vymenovanie a odcitovanie zákonných ustanovení, právnych noriem, ale z odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne vyplýva, akým spôsobom boli tieto ustanovenia aplikované a ako sa premietli do samotného rozhodnutia súdu prvej inštancie /obdobne rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 119/03/. Súd je teda povinný uviesť dôvody pre svoje rozhodnutie, avšak táto povinnosť nemôže byť chápaná ako príkaz predložiť detailnú odpoveď na každý argument, ktorý strana sporu v konaní uvedie. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia totiž neznamená, že všeobecný súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania /rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 76/07/. To, že sa žalovaná ako odvolateľka nestotožnila so skutkovým a právnym hodnotením veci a samotným meritórnym rozhodnutím súdu prvej inštancie o spore, bez ďalšieho netvorí vadu procesného postupu. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania /sporovej strany/, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov /rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 252/04/.

11. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver a správne zrušil a vyporiadal podielové spoluvlastníctvo strán sporu k dotknutej nehnuteľnosti tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia. Súd prvej inštancie správne spornú nehnuteľnosť prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej. Keďže v predmetnej veci súd prvej inštancie prikázal dotknutú nehnuteľnosť žalovanej, vznikla jej povinnosť zaplatiť žalobcovi primeranú náhradu na vyrovnanie podielov, t. j. žalovanej vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi všeobecnú hodnotu jeho podielu. Všeobecná hodnota dotknutej nehnuteľnosti bola stanovená znaleckým posudkom č. 41/2025 znalca I. J. G. v sume 135.000,- eur, z čoho polovica (žalobca bol spoluvlastníkom v podiele 1/2) predstavuje sumu 67.500,- eur, a preto súd prvej inštancie správne v tejto výške žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi vyrovnávací podiel. Žalovaná tak pred súdom prvej inštancie, ako i v podanom odvolaní, opakovane vyjadrila nesúhlas s výplatom presnej polovice hodnoty bytu, pričom poukazovala na to, že od počiatku nadobudnutia bytu sa o tento starala výlučne sama, uhrádzala všetky služby súvisiace s bývaním výlučne sama, uhrádzala spoločný úver, výlučne sama sa starala o domácnosť a spoločné deti. Naopak, žalobca sa len zadlžoval, svoje dlhy nesplácal, tie splácala ona, fyzicky a psychicky jej ubližoval. V tejto súvislosti súd prvej inštancie správne uviedol, že na násilné správanie sa jedného zo spoluvlastníkov súd prihliada pri rozhodovaní o otázke, komu nehnuteľnosť prikáže, pričom v prejednávanej veci žalobca neprejavil záujem o dotknutú nehnuteľnosť, naopak, žalovaná záujem prejavila, preto sa súd prvej inštancie správne bližšie násilným správaním žalobcu nezaoberal, nakoľko takéto správanie nemá vplyv na výšku primeranej náhrady. Čo sa týka námietky žalovanej uvádzanej v odvolaní, že je v rozpore so spravodlivosťou a taktiež v rozpore s dobrými mravmi, aby súd zaviazal žalovanú, ktorá sa celý život starala o rodinu, spoločnú nehnuteľnosť, žalobcu a jeho 2 dcéry na výplatu polovice hodnoty nehnuteľnosti, na ktorú žalobca neprispel ani jediným eurom, ba naopak, žalovanú a celú svoju rodinu v priebehu spoločného života vystavoval nepríjemným situáciám a dlhom, túto odvolací súd nepovažoval vzhľadom na vyššie uvedené za opodstatnenú a v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/148/2017 zo dňa 21.11.2018, z ktorého vyplýva, že súd v týchto súvislostiach ani nemôže znížiť peňažnú náhradu s poukazom na dobré mravy. Rovnako odvolací súd nepovažoval za opodstatnenú námietku žalovanej uvádzanú v odvolaní, že súd nesprávne nezobral do úvahy kompenzačné námietky žalovanou uplatnené riadne a včas. V tejto súvislosti súd prvej inštancie správne uviedol, že pokiaľ žalovaná navrhovala započítať na vyrovnací podiel žalobcu uhradené splátky úveru, prípadne iné plnenia tak, že spoluvlastník, ktorému je ukladaná povinnosť zaplatiť druhému spoluvlastníkovi primeranú náhradu za vyporiadané nehnuteľnosti, nemôže si proti nároku druhého spoluvlastníka na náhradu počas konania o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva započítať iný majetkový nárok. Rozhodnutie súdu o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva má totiž konštitutívnu povahu a zakladá práva a povinnosti až do budúcnosti. Právo na zaplatenie náhrady tak vzniká spoluvlastníkovi až právoplatnosťou tohto rozhodnutia a až proti takto existujúcemu návrhu možno namietat započítanie. Pokiaľ si jeden zo spoluvlastníkov mieni uplatňovať proti druhému aj iný majetkový nárok, je na ňom,

aby si ho uplatnil riadnou žalobou. Ak teda žalovaná mienila uplatňovať v konaní voči žalobcovi iný majetkový nárok - nárok na zaplatenie polovice uhradených splátok úveru, príp. náklady vynaložené na spoločnú nehnuteľnosť - bola povinná uplatniť si ho vzájomnou žalobou. Žalovaná však takto v konaní nepostupovala a vzájomnú žalobu nepodala. Súd prvej inštancie preto nemohol o týchto majetkových nárokoch žalovanej v tomto konaní rozhodovať. V tejto súvislosti odvolací súd ešte raz poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/148/2017 zo dňa 21.11.2018, ktorý sa k tejto otázke už vyjadril vo svojom rozhodnutí a z ktorého jasne vyplýva, že „Počas konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva si spoluvlastník, ktorému je ukladaná povinnosť zaplatiť druhému spoluvlastníkovi primeranú náhradu za vyporiadované nehnuteľnosti, nemôže proti takémuto nároku spoluvlastníka započítať iný majetkový nárok. Súd v týchto súvislostiach ani nemôže znížiť peňažnú náhradu s poukazom na dobré mravy. Je tomu tak preto, že rozhodnutie súdu o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva má konštitutívnu povahu a zakladá tak práva a povinnosti až do budúca. Právo na zaplatenie náhrady tak vzniká spoluvlastníkovi až právoplatnosťou tohto rozhodnutia a len proti takto existujúcemu nároku možno namietat' započítanie. Preto, kým toto právo nejestvuje, nemožno ho ani porovnávať s kritériom dobrých mravov.“ Odvolací súd taktiež v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4MCdo/12/2011 zo dňa 27.02.2012, z ktorého vyplýva, že „O návrhu (vzájomnom návrhu) požadujúcom zaplatenie určitej čiastky z dôvodu širšieho vyporiadania je však vždy treba rozhodnúť samostatným výrokom rozsudku, nielen v rámci náhrady za spoluvlastnícky podiel, a to z dôvodu, že pohľadávka z dôvodu zaplatenia náhrady za spoluvlastnícky podiel vzniká až na základe právoplatnosti rozsudku vo veci samej.“ Vzhľadom na vyššie uvedené teda súd prvej inštancie správne zrušil a vyporiadal podielové spoluvlastníctvo strán sporu tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia.

12. Čo sa týka námietky žalovanej uvádzanej v odvolaní, že žalobca v podanej žalobe navrhol sumu vyrovnacieho podielu vo výške 64.602,- eur, pričom následne v priebehu pojednávania uskutočneného dňa 20.10.2025 sa právny zástupca žalobcu len vyjadril, že nemá pripomienky k predloženému znaleckému posudku žalovanou, avšak nedošlo k zmene petitu zo strany žalobcu, odvolací súd ani túto nepovažoval za opodstatnenú, nakoľko zo samotnej žaloby (a ktorá bola žalovanej riadne doručená) vyplýva, že žalobca v petite žaloby žiadal, aby bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi odplatu vo výške 64.602,- eur, resp. polovica hodnoty nehnuteľnosti určenej znalcom v súdnom konaní, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

13. Súd prvej inštancie rovnako správne rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania tak, že žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V predmetnej veci mal plný úspech žalobca, keď súd zrušil a vyporiadal podielové spoluvlastníctvo strán sporu podľa žalobného návrhu žalobcu, teda súd prvej inštancie o prejednávanej veci rozhodol spôsobom, ktorý žiadal žalobca, a preto bol procesne úspešný. Úspech strán sporu bolo možné v prejednávanej veci ustáliť ako výsledok porovnania žalobného návrhu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré sú zhodné. Úspech žalobcu v spore teda predstavuje 100 %, ktorý rozsah zároveň predstavuje čistý úspech, a preto súd prvej inštancie správne rozhodol v závislosti od dosiahnutého úspechu strán v konaní o nároku na náhradu trov konania.

14. Vzhľadom na vyššie uvedené teda súd prvej inštancie v predmetnej veci z výsledkov dokazovania vyvodil správny skutkový záver, na ktorý aplikoval správnu právnu úpravu, preto odvolací súd nepovažoval námietky žalovanej za opodstatnené. V odvolacom konaní neboli tvrdené a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovanej, ktorá úspech v odvolacom konaní nemala. Nakoľko z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobcovi vznikli v odvolacom konaní trovy, odvolací súd mu nárok na ich náhradu nepriznal (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.02.2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018).

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).